

 Kraków

Szlak Młodej Polski

Zasmakuj w mieście, z którego żal odjeżdżać!

MNK Sukiennice

**Bazylika
Mariacka**

**Bazylika
św. Franciszka
z Asyżu**

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

Organizacja Narodów
Zjednoczonych
dla Wychowania,
Nauki i Kultury

Historic Centre of Kraków
inscribed on the World
Heritage List in 1978

Historyczne Centrum Krakowa
wpisane na Listę Światowego
Dziedzictwa w roku 1978

Wnętrze Domu Pod Globusem

Przełom XIX i XX wieku był w polskim życiu artystycznym okresem wyjątkowego ożywienia sztuki. Dla wielu Młoda Polska to synonim najbarwniejszej epoki literacko-artystycznej. W tym czasie Kraków przekształcił się z prowincjonalnego ośrodka w duchową i artystyczną stolicę kraju. W krakowskich kawiarniach miał miejsce ferment intelektualny, a w pracowniach pisarzy i malarzy nierzadko powstawały dzieła odważne treścią i formą. Żywym jeszcze ideom pozytywistycznym, według których sztuka miała służyć społeczeństwu, przeciwstawiano wychwalanie artysty i jego twórczości. Popularne było wówczas hasło „sztuka dla sztuki”. W kontrze do pozytywizmu, dzieła należało oceniać poprzez odczucie estetyczne, utożsamiając je z pięknem i dobrem. Skomplikowany i wielowarstwowy symbolizm zdominował dzieła tamtej epoki.

W murach Krakowa wspaniale rozwinęły się najważniejsze gałęzie sztuki. To tu wytyczano kształty nowoczesnego malarstwa, teatru, literatury. Za współtwórców krakowskiej artystycznej Młodej Polski uznaje się Stanisława Wyspiańskiego, Jacka Malczewskiego, Józefa Mehoffera, Olę Boznańską, Wojciecha Weissą, czy też Xawerego Dunikowskiego. Lata świetności przeżywał krakowski teatr. Podobnie było w przypadku architektury, dla której przełom wieków to w Krakowie złoty okres. Powstałe wówczas budynki do dziś wzbudzają zachwyt swoją unikatowością, harmonijnym połączeniem architektury, sztuk plastycznych i rzemiosła artystycznego. Ich fasady (i wnętrza) są uczcą dla oka przechodnia.

Dom Towarzystwa Lekarskiego

ul. Radziwiłłowska 4

Ten historyzujący gmach wzniesiono w 1904 r. według projektu Władysława Kaczmarskiego oraz Józefa Sowińskiego. Dekorację wewnątrz zaprojektował Stanisław Wyspiański. Każde pomieszczenie tworzy odrębną, jednolitą całość podporządkowaną innej zasadzie kolorystycznej. Hall z klatką schodową pomalowano w kolorze żółtozłotym, udekorowano fryzem ze stylizowanych liści i kwiatów kasztanowca. Ten sam motyw dekoracyjny powtórzono w balustradzie schodów. W oknach znajdują się witraże Wyspiańskiego: pośrodku słynny „Apollo – System Kopernika”, po bokach – dekoracje z motywami kwiatowymi, wykonane w Krakowskim Zakładzie Witrażów W. Żeleńskiego i Antoniego Tucha. Sala obrad utrzymana jest w kolorze czerwonym, dekorowana fryzem z kwiatami i liśćmi pelargonii. Żyrandole są z mosiężnych gwiazdek śniegowych. Czytelnia biblioteki zaprojektowano w kolorze szaroperłowym, z różnym wieńcem namalowanym na stropie. Budynek ten, razem z zachowanym wystrojem wewnątrz stanowi jeden z najciekawszych przykładów zabytków epoki Młodej Polski. Dziś mieści się w nim Muzeum Historii Medycyny Uniwersytetu Jagiellońskiego, które można zwiedzać jedynie w grupach zorganizowanych, po uprzednim umówieniu się.

Detale balustrady w Domu Towarzystwa Lekarskiego

Witraż Apollo, czyli system soneczny Kopernika

Job 1304

WILLIAM J. HAYES
DESIGNED BY
WILLIAM J. HAYES
MADE IN U.S.A.
WILLIAM J. HAYES

Teatr im. Juliusza Słowackiego

pl. Św. Ducha 1

Ten charakterystyczny gmach mijają każdy, kto wędruje od kolejowego Dworca Głównego w stronę Rynku Głównego. Wzorowany na operze paryskiej Garniera, został wzniesiony w latach 1890–1893 według projektu Jana Zawiejskiego. Jego lokalizacja budziła liczne kontrowersje, ponieważ powstał na miejscu wyburzonego wcześniej zabytkowego zespołu szpitala i kościoła Duchaków. Jest to największa budowla monumentalna XIX-wiecznego Krakowa i pierwszy w mieście budynek z oświetleniem elektrycznym. Stanowi wybitny przykład eklektyzmu (neobarokowa kompozycja z elementami neorenesansowymi), odnajdziemy w nim także wpływy architektury francuskiej i wiedeńskiej oraz elementy rodzime. Teatr otwarty został w 1893 r. jako Teatr Miejski. Od 1909 r. nosi imię wieszczki: Juliusza Słowackiego. Pierwsi dyrektorzy (Tadeusz Pawlikowski, Józef Kotarbiński, Ludwik Solski) stworzyli tu najważniejszą scenę na ziemiach polskich, kształtującą polską inscenizację, scenografię i aktorstwo. Obok tradycyjnego repertuaru sięgano po najnowsze osiągnięcia dramatu światowego oraz dzieła debiutujących autorów młodopolskich. To tu odbyła się słynna prapremiera „Wesela” Stanisława Wyspiańskiego w 1901 r., a także dzieł romantycznych Juliusza Słowackiego, Adama Mickiewicza i Zygmunta Krasińskiego.

Teatr im. Juliusza Słowackiego

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki

pl. J. Matejki 13

Ten monumentalny budynek powstał w latach 1877–1879 według projektu Macieja Moraczewskiego. Ma neorenesansową fasadę. Przechodzień z pewnością zauważy podobieństwa do wiedeńskich i berlińskich gmachów tego okresu. Trzeba odnotować, że znalazła tu siedzibę pierwsza uczelnia artystyczna na ziemiach polskich. Jej początki sięgają 1818 roku, gdy na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego powstały dwie katedry: rysunku i malarstwa. W 1873 r. Szkoła Rysunku i Malarstwa przy Instytucie Technicznym uzyskała samodzielność oraz nową nazwę: Szkoła Sztuk Pięknych. W 1893 r., gdy wraz ze śmiercią jej długoletniego dyrektora Jana Matejki zakończył się w malarstwie krakowskim okres historyzmu, w mury uczelni wkroczyły intensywnie, choć z opóźnieniem impresjonizm i symbolizm. W 1895 r. dyrektorem szkoły został Julian Fałat, który gruntownie zreformował uczelnię. Na profesorów powołał m.in.: Teodora Axentowicza, Leona Wyczółkowskiego, Jacka Malczewskiego, Jana Stanisławskiego, Józef Mehoffera i Konstantego Laszczkę. Dzięki Fałatowi szkoła zyskała rangę akademii (1900). Warto zwrócić uwagę na różnorodne otoczenie gmachu uczelni, który sąsiaduje z Pomnikiem Grunwaldzkim (wzniesionym w 1910 z okazji 500-lecia wielkiej bitwy) oraz średniowiecznym Barbakanem, zwanym potocznie Rondlem.

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki

Dom Pod Globusem

ul. Długa 1, na rogu z ul. Basztową

Tuż przy Plantach i Starym Kleparzu stoi charakterystyczny dwupiętrowy, ceglany budynek, z narożną wieżą zegarową zwieńczoną ażurowym, metalowym globusem. Został wzniesiony przez Tadeusza Stryjeńskiego i Franciszka Mączyńskiego w latach 1904–1906 dla Izby Handlowej i Przemysłowej w Krakowie.

Jest to wybitne dzieło wczesnego modernizmu. Wystrój budynku stanowi znakomity przykład architektury wnętrza Młodej Polski. Portal wejściowy zdobią rzeźby Konstantego Laszczki. Na pierwszym piętrze mieści się słynna Sala Mehofferowska. Dekoracja, jak i wyposażenie tego pomieszczenia zostały zaprojektowane jako całość przez Mehoffera (polichromia ścian i stropu, boazeria, meble, lampy, witraże, obraz „Poskromienie Żywołów”). Reprezentacyjny hall i klatka schodowa udekorowane są stiukami Józefa Gardeckiego,

Dom Pod Globusem

Sklepienie sali obrad w Domu Pod Globusem

witrażami przedstawiającymi symbole przemysłu i handlu według projektu Franciszka Mączyńskiego. Obecnie w budynku znajduje się siedziba Wydawnictwa Literackiego oraz księgarnia.

Sala obrad w Domu Pod Globusem

Kawiarnia „Jama Michalika”

ul. Floriańska 45

Została założona w 1895 r. przez Jana Apolinarego Michalika pod nazwą Cukiernia Lwowska. Było to ulubione miejsce spotkań malarzy, aktorów, literatów krakowskich, którzy nazywali lokal Jamą Michalika. W 1904 r. powstał tu zbiór karykatur przedstawiający aktorów Teatru Miejskiego w Krakowie („Teki Melpomeny”) autorstwa m.in. Karola Frycza i Witolda Wojtkiewicza; część karykatur ozdobiła ściany kawiarni.

Lokal przyciągał krakowską cyganerię. W 1910 r. kawiarnia została powiększona o jedno pomieszczenie. Projekt wykonał Franciszek Mączyński, a urządził Karol Frycz. Powstała sala z estradą (tzw. górką), nakryta szklanym dachem; witraże do niej

Sala główna w „Jami Michalika”

Kukielki wykorzystywane w kabarecie „Zielony Balonik”

zaprojektowali Karol Frycz i Henryk Uziębło. Główne miejsce w sali zajmowała szopka, wykonana przez Stanisława Kamockiego, z lalkami zaprojektowanym przez Ludwika Pugeta i Jana Szczepkowskiego.

W latach 1905–1912 działał w Jamie Michalika słynny kabaret literacki Zielony Balonik, który pełnił istotną funkcję w życiu artystycznym i literackim młodopolskiego Krakowa. Tutaj prezentowano „Szopki satyryczne” przygotowywane m.in. przez Witolda Noskowskiego i Tadeusza Boya-Żeleńskiego. Kres świetności młodopolskiej Jamie Michalika położył wybuch I wojny światowej, kończącej belle epoque, nierozzerwalnie związaną z tym miejscem.

Szyld przy wejściu do Kawiarni „Jama Michalika”

Pałac Sztuki

pl. Szczepański 4

www.palac-sztuki.krakow.pl

To pierwsze w pełni dojrzałe dzieło secesji w architekturze krakowskiej. Wzniesiono je w latach 1898–1901 według projektu Franciszka Mączyńskiego dla Towarzystwa Przyjaciół Sztuk Pięknych. Całość nawiązuje do stylu wiedeńskiej secesji i twórczości Ottona Wagnera. Przechodząc obok pałacu, warto wyteńczyć wzrok i poświęcić uwagę detalom.

Wokół całego gmachu biegnie fryz projektu Jacka Malczewskiego, przedstawiający symbolicznie zmienne losy twórcy przez kolejne etapy życia. Od strony placu Szczepańskiego ukazanych jest szereg postaci w towarzystwie alegorii cnót Wiary, Nadziei i Miłości; od strony Plant sylwetkom towarzyszą Rozpacz i Ból. Ściany bocznych elewacji ozdobione zostały popiersiami artystów i osób zasłużonych dla kultury. Gmach został zaprojektowany jako miejsce kultu sztuki. Od początku XX w. w jego salach wystawiali prace najwybitniejsi artyści polscy.

Pałac Sztuki

Muzeum Krakowa Pałac Krzysztofory

Rynek Główny 35

www.muzeumkrakowa.pl

Pałac Krzysztofory jest siedzibą Muzeum Krakowa. To jedna z najokazalszych dawnych rezydencji miejskich w Krakowie. W swojej historii budynek pełnił różne funkcje: w średniowieczu był rezydencją mieszczańską, przebudowaną w II połowie XVII w. na pałac magnacki, potem wielką kamienicę czynszową. Następnie został adaptowany na gmach urzędu, aby w końcu stać się siedzibą miejskiego muzeum.

Na stałej wystawie „Kraków od początku bez końca” prezentowane są liczne dzieła artystów przełomu XIX i XX w., w tym Józefa Fałata, Leona Wyczółkowskiego, Olgi Boznańskiej, Jacka Malczewskiego, Józefa Mehoffera, Włodzimierza Tetmajera, czy też Wojciecha Weissa, a także lalki z szopki „Zielonego Balonika”. Można także zobaczyć meble i osobiste przedmioty należące do Stanisława Wyspiańskiego czy też Jacka Malczewskiego.

Pałac Krzysztofory

Muzeum Narodowe w Krakowie Sukiennice

Rynek Główny 3

www.mnk.pl

Sukiennice to wielka hala handlowa wzniesiona w XIII w. pośrodku Rynku Głównego, rozbudowana w XIV w. w stylu gotyckim, a następnie gruntownie przekształcona w połowie XVI w. w stylu renesansowym. Po restauracji w latach 1877–1879 Sukiennice zaczęły pełnić funkcję reprezentacyjną. Sale I piętra gmachu Sukiennic stały się pierwszą siedzibą Muzeum Narodowego w Krakowie.

Obecnie mieści się tu Galeria Sztuki Polskiej XIX wieku. W Sali Chełmońskiego („Realizm, polski impresjonizm, początki symbolizmu”) prezentowane są dzieła zapowiadające sztukę Młodej Polski. Tzw. polski impresjonizm przedstawiony jest na przykładzie dzieł Władysława Podkowińskiego, Józefa Pankiewicza oraz Leona Wyczółkowskiego. Są tu pejzaże Jana Stanisławskiego oraz paryskie nocturny Ludwika de Laveaux. Początki symbolizmu w malarstwie polskim sygnalizują dzieła Jacka Malczewskiego: „Natchnienie malarza” oraz „Introdukcja”. Oba obrazy znajdziemy w Galerii Sztuki Polskiej, zachęcamy by zwrócić na nie uwagę.

Obraz *Natchnienie malarza* Jacka Malczewskiego w MNK Sukiennice

Obraz *Szał uniesień* Władysława Podkowińskiego w MNK Sukiennicach

Wnętrze MNK w Sukiennicach

Bazylika św. Franciszka z Asyżu, Franciszkanów Konwentualnych

ul. Franciszkańska, pl. Wszystkich Świętych 5

Pierwszy kościół wzniesiony został w tym miejscu w XIII w. W I połowie XV w. poddano go rozbudowie. Gruntowną przebudowę przeszedł po spaleniu w 1655 r., podczas oblężenia Krakowa przez Szwedów. W 1850 r. został niemal całkowicie zniszczony w trakcie wielkiego pożaru miasta, a jego odbudowa trwała aż do 1912 r. Wnętrze świątyni od ponad stu lat przykuwa uwagę dzięki polichromii i witrażom. Malowidła w prezbiterium oraz w transepcie są dziełem Stanisława Wyspiańskiego (1895 r.). Przedstawiają piękne motywy roślinne, geometryczne, a także cztery realistyczne: „Madonnę z Dzieciątkiem”, „Miłosierdzie” („Caritas”), „Michała Archanioła” i „Strącenie aniołów do piekieł”. Polichromia nawy głównej powstała po 1900 r. i jest pędzla Tadeusza Popiela. Witraże w prezbiterium oraz w oknie zachodnim zostały wykonane według kartonów (projektów) Wyspiańskiego. W prezbiterium znajdują się witraże: „Św. Franciszek”,

Bazylika św. Franciszka z Asyżu

Polichromie Stanisława Wyspiańskiego w Bazylice św. Franciszka z Asyżu

„Bł. Salomea”, „Żywioty”. Wszystkie zachwycają, ale wyróżnia się „Bóg Ojciec – Stworzenie świata”, umieszczony w 1904 r. w fasadzie nad chórem kościelnym. Błękity, zielenie i fiolety oraz pasma barwy żółtej i różowej na majestatycznym witrażu robią ogromne wrażenie, szczególnie przy sprzyjającym świetle.

Witraż Stanisława Wyspiańskiego *Bóg Ojciec – Stworzenie świata*

Pawilon Wyspiańskiego

pl. Wszystkich Świętych 2

infokrakow.pl

Położony nieopodal ul. Grodzkiej, jest obiektem o funkcjach wystawienniczych, wzniesionym w latach 2005–2007 z inicjatywy Andrzeja Wajdy, według projektu Krzysztofa Ingardena. Budynek powstał na wąskiej działce, w miejscu wyburzonej w czasie wojny kamienicy Pod Lipką.

Ideą powstania budynku było nie tylko uporządkowanie urbanistyczne reprezentacyjnego placu w sąsiedztwie krakowskiego magistratu, ale i ekspozycja niezrealizowanych witraży Stanisława Wyspiańskiego do Katedry Wawelskiej. Witraże zostały zrekonstruowane w Krakowskim Zakładzie Witrażów S.G. Żeleński. Przedstawiają św. Stanisława, Henryka Pobożnego i Kazimierza Wielkiego. Zostały wprowadzone w podłużną fasadę pokrytą specjalnie zaprojektowanymi ruchomymi ceglanyimi płytkami. Warto poświęcić chwilę i przyrzeć się odtworzonym dziełom twórcy „Wesela”. Jako ciekawostkę warto dodać, że strój lajkonika, który dziś znany jest m.in. z corocznego pochodu z Salwatora na Rynek Główny, to również projekt St. Wyspiańskiego.

Pawilon Wyspiańskiego

Muzeum Narodowe w Krakowie Wyspiański

pl. W. Sikorskiego 6

www.mnk.pl

W budynku Starego Spichlerza znajduje się muzeum biograficzne Stanisława Wyspiańskiego (1869–1907), najwybitniejszego artysty polskiego modernizmu. Twórczość Wyspiańskiego, niezwykle wszechstronna, obejmuje różne dziedziny sztuki. W dorobku malarskim artysty są kompozycje witrażowe, portrety i pejzaże. Projektował meble i wystroje wnętrz, ponadto zajmował się typografią i edytorstwem. W dziedzinie literatury stał się najwybitniejszym obok romantyków twórcą polskiego dramatu. Do najbardziej znanych jego dzieł należą: „Wesele”, „Wyzwolenie”, czy też „Noc listopadowa”. Był również wybitnym twórcą teatralnym. W swych dziełach łączył tradycję antyczną z chrześcijańską, w niebanalny sposób sięgał do historii Polski. W malarstwie czerpał z doświadczeń z wielu prądów, m.in. impresjonizmu, symbolizmu i ekspresjonizmu. Muzeum Narodowe w Krakowie posiada największą na świecie i najcenniejszą kolekcję dzieł tego twórcy.

Muzeum Narodowe w Krakowie Wyspiański

Muzeum Narodowe w Krakowie Mehoffer

ul. Krupnicza 26

www.mnk.pl

Dom Józefa Mehoffera w obecnym kształcie powstał dzięki przebudowie z lat 1873–1874 według projektu Antoniego Łuszczkiewicza. Tutaj w 1869 r. urodził się Stanisław Wyspiański. W 1932 r. nieruchomość tę nabył Józef Mehoffer (1869–1946), wybitny malarz, jeden z czołowych przedstawicieli Młodej Polski. Jego twórczość kształtowała się pod wpływem wiedeńskiej secesji i średniowiecznego francuskiego malarstwa witrażowego. Cechami stylu Mehoffera była dekoracyjność linii i koloru, soczysta gama barwna, zamiłowanie do złocien oraz ornamentów ludowych, alegorycznych i symbolicznych. W jego twórczości szczególne miejsce zajmują witraże i polichromie ścienne, należące do najwspanialszych osiągnięć polskiej sztuki dekoracyjnej.

W 1986 r., zgodnie z wolą rodziny artysty, dom został przekazany Muzeum Narodowemu w Krakowie. Budynek reprezentuje formułę muzeum-domu artysty, z bogatym, autentycznym wyposażeniem oraz licznymi pracami twórcy, wśród których są: obrazy olejne, rysunki, grafiki, projekty dekoracyjne, witraże. W głębi posesji znajduje się pełen uroku ogród.

Wnętrze domu Mehoffera

Obraz *Czerwona parasolka* Józefa Mehoffera

Przy ul. Krupniczej znajduje także kamienica, w której w latach 1911–1926 mieszkał Jacek Malczewski (nr 8) oraz willa Wojciecha Weissa (nr 31).

Ogród w MNK Mehoffer

Muzeum Narodowe w Krakowie

Gmach Główny

al. 3 Maja 1

www.mnk.pl

Muzeum Narodowe w Krakowie powstało w 1879 r. jako pierwsza narodowa instytucja muzealna na ziemiach polskich. Pierwotnie jego siedziba mieściła się w Sukiennicach. Nowy Gmach (Gmach Główny), położony koło krakowskich Błoni, powstał z przerwami w latach 1934–1989. Budynek został zaprojektowany przez Bolesława Szmidta, Czesława Boratyńskiego i Edwarda Kreislera. Jest wybitnym przykładem nowoczesnego monumentalizmu końca lat 30. XX w. W Galerii Sztuki Polskiej XX i XXI w. w dwóch pomieszczeniach można zobaczyć znakomite dzieła artystów okresu Młodej Polski, w tym Jacka Malczewskiego, Olgi Boznańskiej, Włodzimierza Tetmajera, Konstantego Laszczki, Ludwika Pugeta, Xawerego Dunikowskiego. Niepokojące dzieła Witolda Wojtkiewicza, czy też Wojciecha Weissa na długo pozostają w pamięci. Część Galerii Rzemiosła Artystycznego w Gmachu Głównym poświęcona została sztuce secesji. Przedmioty codziennego użytku, wykonane w najlepszych pracowniach polskich i europejskich, zachwycają mistrzostwem wykonania.

Gmach Główny Muzeum Narodowego w Krakowie

Pomnik Stanisława Wyspiańskiego

Pomnik Stanisława Wyspiańskiego,
plac przed Gmachem Głównym Muzeum Narodowego

Monument ten wykonany został przez Mariana Koniecznego. Odślonięto go 28 XI 1982 r. Postać zamyślonego Wyspiańskiego w młodopolskiej pelerynie na wysokim cokole otacza spiżowa grupa: zastygły, jakby w chocholim tańcu, korowód alegorycznych postaci – bohaterów jego dramatów (Jasiek, Żyd, Chochół, Stańczyk i Isia z „Wesela”, Wiarus z „Warszawianki”, Pallas Atena z „Nocy listopadowej”).

Muzeum Krakowa Rydlówka

ul. W. Tetmajera 28

www.muzeumkrakowa.pl

To zabytkowy dworek w stylu klasycystycznym, w historycznym centrum dawnej wsi Bronowice Małe. Dworek w swoim pierwotnym kształcie powstał w 1894 r. Wybudował go malarz Włodzimierz Tetmajer. Jego gościnny dom był chętnie odwiedzany przez młodopolskich artystów i literatów, którzy zafascynowani ludowością i wiejskim folklorem chętnie przyjeżdżali do Bronowic w poszukiwaniu artystycznych inspiracji.

Jednym z gości dworku był zaprzyjaźniony z Tetmajerem poeta Lucjan Rydel, który w 1908 r. odkupił nieruchomość od właściciela. Rydel powierzył przebudowę budynku architektowi, Józefowi Pokutyńskiemu, który nadał mu obecny kształt w 1912 r. Dworek jest znany przede wszystkim jako miejsce słynnego wesela Lucjana Rydla, krakowskiego poety, i Jadwigi Mikołajczykówny, dziewczyny z Bronowic w 1900 r. Wydarzenie

Dwór Rydlówka

Ekspozycja w Rydlówce

to uwiecznione zostało w dramacie „Wesele” przez Stanisława Wyspiańskiego.

Od 1969 r. mieści się tu Muzeum Młodej Polski. W 2018 r., po krótkiej przerwie w swojej działalności, funkcjonuje jako oddział Muzeum Krakowa. Na pamiątkę wesela Lucjana i Jadwigi Rydlów (20 XI), corocznie odbywa się tu uroczystość Osadzenia Chochoła – uroczyste okrywanie krzaku róży słomianym wiechem.

Wnętrze dworu Rydlówka

Muzeum Witrażu

al. Z. Krasińskiego 23

www.muzeumwitrazu.pl

Muzeum to powstało w 2004 r. z inicjatywy artysty Piotra Ostrowskiego. Dzieje funkcjonującego w tym miejscu Krakowskiego Zakładu Witrażów S.G. Żeleńskiego sięgają 1902 r. Jego założycielem był Stanisław Gabriel Żeleński (1873–1914), z zawodu architekt. Postanowił stworzyć pierwszą znaczącą pracownię witraży na ziemiach polskich. Zaprojektował on z Ludwiką Wojtyczką budynek specjalnie dostosowany do potrzeb pracy nad witrażami. Kamienica została wzniesiona w latach 1906–1907.

Z zakładem współpracowali wybitni młodopolscy artyści, m. in. Stanisław Wyspiański, Józef Mehoffer, Henryk Uziębło, Jan Bukowski, Karol Frycz i Wojciech Jastrzębowski. Dzięki zachowaniu oryginalnego wystroju i układu wnętrz wciąż oddaje atmosferę pracowni z okresu Młodej Polski. W przestrzeniach ekspozycyjnych prezentowane są zarówno współczesne, jak i historyczne witraże i kartony witrażowe, w tym prace młodopolskich mistrzów.

Muzeum Witrażu

Tekst

Piotr Hapanowicz

Fotografie

Ela Marchewka – archiwum Urzędu Miasta
Krakowa, archiwum Wyd. Literackiego
(s. 1, 7)

Projekt

Dual s.c.

Kraków 2024, Wydanie I

ISBN: 978-83-67818-48-3

© Urząd Miasta Krakowa

Wydział ds. Turystyki

egzemplarz bezpłatny

Urząd Miasta Krakowa
WYDZIAŁ DS. TURYSTYKI

31-005 Kraków
ul. Bracka 10
tel. +48 12 616 60 52
wt.umk@um.krakow.pl
www.krakow.pl

Adres do korespondencji:
31-004 Kraków
pl. Wszystkich Świętych 3-4

ISBN: 978-83-67818-48-3

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

Organizacja Narodów
Zjednoczonych
dla Wychowania,
Nauki i Kultury

Historic Centre of Kraków
inscribed on the World
Heritage List in 1978

Historyczne Centrum Krakowa
wpisane na Listę Światowego
Dziedzictwa w roku 1978

Krakowskie Obiekty Noclegowe w aplikacji
ekon.um.krakow.pl

znajdź nas:

/KrakowExperience

@krakowexperience

